

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Înfricoșatei Judecăți

În această săptămână,
miercuri:

Sfinții 40 de Mucenici din Sevastia

Evangelhia duminicii:

Înfricoșătoarea Judecată

– Matei XXV, 31-46 –

Iconă realizată de Miruna Ioana Nicolaev

Săptămâna Albă

Astăzi este *Lăsatul secului de carne*. De mâine intrăm în ultima săptămână pregătitoare, în care, consumând doar ouă, pește și lactate, ne pregătim progresiv pentru Postul Mare. Deși miercuri și vineri în această săptămână sunt notate cu „harti” în calendar, totuși după vechea tradiție din Palestina, în aceste două zile nici în mănăstiri nu se oficiază Sfânta Liturghie. Iar Sfântul Nichifor Mărturisitorul recomandă monahilor a mânca brânză și ouă doar după Vecernie, după apusul soarelui. De miercuri în această săptămână se introduce în pravila zilnică *Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul*, pe care o puteți găsi din *Ceaslov* sau *Cărțile de rugăciuni*. *Detalii asupra importanței acestei rugăciuni și a modului corect în care trebuie rostită au fost publicate în numărul 52 al Foii noastre, din data de 15.02.2004.*

31. Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale.
32. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre.
33. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.
34. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.
35. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit;
36. Gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine.
37. Atunci dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit ? Sau însetat și Ți-am dat să bei ?
38. Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat ?
39. Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine ?
40. Iar împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.
41. Atunci va zice și celor de-stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui.
42. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau;
43. Străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat.
44. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit ?
45. El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.
46. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viața veșnică.

Sfinții 40 de mucenici

Ceata celor 40 de mucenici, deși reunea oameni din neamuri diferite, din locuri diferite, cu tradiții diferite și chiar de vârste diferite, era unită însă prin credința tainică în Hristos, care le-a și dat puterea de a îndura martiriul și vrednicia de a primi cununile muceniciei.

Acesta era prețul plătit în primele veacuri creștine pentru mărturisirea credinței în Dumnezeu Cel Adevărat și pentru refuzul de a accepta compromisul jertfirii și închinării idolești. Afirmarea credinței creștine și viața conformă acestei credințe se plătea cu prețul vieții și cu chinuri de nesuportat fie și măcar a auzi despre ele.

Este totuși de observat cum o mare parte dintre sfinții martiri din primele veacuri ale creștinismului sunt oșteni aflați sub slujirea armatei imperiale a Romei, bărbați dârzi, căliți în războaie, încercați și trupește și sufletește, unii chiar cu funcții înalte în cadrul oștirilor și chiar cu mare vechime în serviciul Romei. Dar au știut să pună în lucrare îndemnul Mântuitorului Hristos: „dați cezarului ceea ce este al cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este a lui Dumnezeu” (Mt. 22,21), adică au înțeles că slujirea cezarului nu trebuie să împiedice inima, mintea și simțirea a se păstra în Duhul poruncilor și în împlinirea Cuvântului Domnului. Iar atunci când au trebuit să aleagă între slava deșartă omenească a compromisului cu autoritatea păgână și pacea interioară a consecvenței întru slujirea Adevărului, nu au pregetat a se jertfi pe sine pentru cea mai prețioasă nestemată din viața omului: prezența și lucrarea lui Dumnezeu.

Pentru noi cei de astăzi, vremurile de prigoană aparțin istoriei creștinismului, ba putem spune că ne-a ocrotit Dumnezeu de necazuri sau greutăți deosebite, dar cu toate acestea, de multe ori cinstirea datorată Lui nu o arătăm nici măcar atâta cât să-i mulțumim pentru pâinea și masa cea de toate zilele. Nemaivorbind despre denaturările pe care cu ușurință le acceptăm în credința pentru care s-au sacrificat atâția oameni drepti.

În acest an data prăznuirii celor 40 de mucenici este legată de apropierea intrării în Postul Mare, care înseamnă: curățire, primenire sufletească și trupească, reînnoire și întinerire a minții și a inimii, deci o adevărată renaștere spirituală. De aceste lucruri și mai ales de rugăciune avem mare nevoie acum, când deși vremea persecuțiilor pare îndepărtată, mult mai virulente decât amenințarea cu moartea trupului au devenit ispitele și multele „oferte” contemporane care înrobesc și omoară sufletul. Să nu ne amăgim: vrăjmașul mântuirii noastre are acum metode mult mai „dulci” pentru a ne putea îndepărta de Dumnezeu, iar războiul s-a mutat din plan fizic în plan sufletețesc, vizând mai cu seamă pierderea dreptei credințe și îndepărtarea de trăirea ortodoxă.

Asemenea celui ce s-a rupt de ceata celor patruzeci „namaiputând răbda gerul” și noi adăugăm „înghețului” inimii, „baia caldă” a mângâierii simțurilor, iar rezultatul este moartea sufletului. Avem așadar, nevoie să ne transformăm conștiința în „străjerul Aglaie” care, înțelegând înălțimea chemării dreptei credințe, a lăsat slujirea lumească spre a intra în „apa cea înghețată” a nevoinței, a mărturisirii lui Hristos, renunțând îndată la toate pentru numele de creștin, slujitor al lui Hristos.

Mărturisirea și jertfa celor patruzeci de Mucenici ni se înfățișează ca o reflexie Botezului, care pune în evidență puterea purificatoare, harică, sfințitoare a apei, apropiindu-i pe oameni într-o solidaritate a credinței.

Pentru bineprimitele rugăciuni ale Sfinților Tăi Mucenici, Doamne, Dumnezeul Părinților noștri, miluiește-ne pe noi!
George Partenie

Datoria față de cei răposați (2)

(continuare din numărul anterior)

Înmormântarea trupului – înălțarea sufletului

Sfârșitul pământesc al omului este perceput în creștinism ca un eveniment necesar și universal, moartea reprezentând despărțirea sufletului de trup. Sfânta Scriptura (Biblia) arată că atunci când "omul merge la locașul sau de veci", trupul trebuie "să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu care l-a dat" (Eclesiastul 12, 5-7). Caracterul universal de care aminteam este conferit de faptul că toți vom părăsi această viață într-o zi și ne vom prezenta înaintea lui Dumnezeu, Care ne va judeca, rânduindu-ne răsplata cuvenită.

Când un creștin a murit, rudele acestuia de multe ori trec prin momente de derută, întrucât există o varietate de practici și tradiții ce pot fi observate cu prilejul ceremonialului înmormântării, conducând la o lipsă, uneori supărătoare, de uniformizare liturgică. Pentru a fi evitate atât confuziile, dar mai cu seamă superstițiile și datinile nefondate, care nu au nici o legătură cu credința creștină ortodoxă autentică, ne vom opri în cele ce urmează asupra unor aspecte în care Biserica și slujitorii săi sunt implicați. Povățuirile au mai mult caracter practic, întrucât nu ne-am propus - și nici nu e cazul - o abordare teologică a morții și a ceremonialului înmormântării.

Atunci când se constată moartea unui semen al nostru, este foarte important a acorda atenția cuvenită trupului său, rămășițelor sale pământești. Și aici trebuie observate două extreme: pe de o parte, rutina și graba, mai ales în cazul celor care în mod frecvent, prin natura profesiei, trebuie să-și îndeplinească îndatoririle legale față de cadavru, ușor pot degenera în lipsă de respect și bunăcuviință față de trupul decedatului. Și cred că nu de puține ori, am fost scandalizați asistând neputincioși la „râvna” unor profesioniști blazați.

Este adevărat, trupul decedatului a devenit un obiect, dar este cel mai important obiect al său, cel mai iubit și îngrijit obiect al său. Dacă o bijuterie, o fotografie, un obiect oarecare folosit de cel răposat, primește o valoare atât de mare în ochii urmașilor, apoi, cu cât mai mult trebuie să-i respectăm trupul, cea mai expresivă rămășiță a sa ! E și motivul pentru care Biserica a considerat la loc de cinste între faptele milei trupești înmormântarea celui decedat. Nu e doar o îndatorire umană, ci se poate spune că este dovada cea mai concretă a propriei noastre credințe în viața de dincolo.

Pe de altă parte însă, dragostea și atașamentul față de cel răposat, legăturile profunde din timpul vieții pământești generează tendința de a personaliza corpul. Astfel, considerând că trupul este omul însuși, se pierde ceea ce este mai important: grija pentru sufletul său. Și aici, cu mâhnire constatăm o grijă exagerată pentru fastul înmormântării în detrimentul rugăciunii rostite cu simțire și a împlinirii datinilor cuvenite după aceea. Ba mai mult, iarăși nu de puține ori, asistăm la o jelanie disperată în preajma trupului celui răposat, cu adresări directe, când cea mai potrivită adresare în astfel de momente trebuie să fie către Dumnezeu.

În acest scop, Biserica noastră Ortodoxă a elaborat de-a lungul timpului un ritual de înmormântare care pune în evidență calea cea mai potrivită de urmat, atunci când un frate creștin s-a săvârșit din viață. Acest ritual are un scop întreit: în primul rând a da expresie cuvenitului respect față de trupul celui mort. În al doilea rând, a angaja rugăciunea comunității pentru ca sufletul să meargă în sălașurile dreptilor. Și în sfârșit, a aduce mângâiere celor dragi, rămași în urma sa, prin afirmarea biruinței asupra morții în Jertfa Crucii și prezentarea învățaturii Bisericii despre cum trebuie valorificat timpul vieții

pământești în vederea vieții veșnice alături de cei dragi, în Împărăția lui Dumnezeu.

De aceea, primul om care trebuie consultat atunci când moare un semen al nostru, trebuie să fie preotul parohiei de care aparține răposatul. Și asta, mai ales pentru că preotul a cunoscut atât viața familiei, cât și împrejurările în care s-a strămutat la cele veșnice. În plus, este omul cel mai informat în legătură cu ceea ce e autentic sau nu în cultul morților, corespondențelor diferitelor zone.

În funcție de statutul celui răposat, Biserica a orânduit în mod diferențiat slujba înmormântării. Cel mai des se oficiază *slujba înmormântării mirenilor*, deoarece în această categorie se încadrează cei mai mulți dintre creștini. Există apoi rânduială diferită pentru înmormântarea clericilor, a pruncilor și copiilor și, în sfârșit a monahilor. De asemenea, există și o slujbă specială în cazul înmormântării la Paști și în Săptămâna Luminată.

Procesiunea înmormântării începe de acasă

Slujba înmormântării de regulă începe în casa celui răposat. De menționat, că în desfășurarea slujbei un rol deosebit rudele cele mai apropiate, cei dragi, care trebuie să-și asume actele de cult și faptele de milostenie. De aceea, la slujba din casă se recomandă să participe doar rudele foarte apropiate. Slujba din casă este scurtă: ea se limitează doar la tămâierea trupului și intonarea unui șir de cântări și rugăciuni ce se încheie cu imnul „Veșnica pomenire” și cu distribuire a unor bunuri, haine sau obiecte sub formă de milostenie. Pomana de acasă de obicei este cea mai voluminoasă: în funcție de zonă, poate consta în piese de mobilier (masă, scaune, pat etc.) sau în obiecte de zestre (plapumă, pătură, pernă, covor etc), sau pur și simplu, într-un prosop, sau element de vestimentație.

Prima pomană – pomana din casă - de regulă trebuie oferită rudelor foarte apropiate. Și asta pentru a cultiva în suflet faptul că preluarea oricărui bun al celui răposat constituie un act de cult. Ori, tocmai acest fapt este dat uitării. De multe ori, rudele se arată foarte preocupate de „inventarierea” moștenirii uitând de îndatorirea de a pomeni în rugăciuni pe cel care le-a avut. Mare mulțumire are cel răposat când vede că cele rămase în urma sa aduc mângâiere sau bucurie celor ce-l moștenesc. Dar cât de mult se înstristează atunci când vede că tocmai agonisita vieții sale produce discordie și vrăjmășie între urmași.

De aceea, preluarea unei moșteniri sau „dezbateră succesorală” nu trebuie privită doar ca un act de justiție, ci mai ales ca un act de cult. Nu-i vei face bucurie răposatului decât atunci când la justa împărțire a bunurilor sale, vei adăuga multă bunăvoință și pioasă recunoștință față de cel care ți-a lăsat roadele osteneții de o viață de om. Va fi cu adevărat mulțumit, atunci când va vedea că știi să prețuiești sacrificiul său și să-i fii rugător către Dumnezeu. Iar memoria sa cu adevărat va lucra în conștiința ta, abia atunci când și tu la rândul tău vei oferi cu generozitate și altora ceea ce el ți-a lăsat.

Angajarea membrilor familiei în mod nemijlocit în împlinirea actelor de cult și a milosteniei are în vedere și transferul atenției dinspre durerea disperată a despărțirii și tânguirea care răvășește sufletul, către speranța că prin iubirea lui Dumnezeu legătura între noi și el nu încetează, dându-i totodată încredințarea că avem luciditatea și înțelepciunea de a purta mai departe steagul demnității sale.

Ar fi de observat faptul că, legat de slujba din casă, s-au dezvoltat o serie de tradiții și manifestări care nu figurează în rânduiala canonică a înmormântării. Amintim: lăsarea unei căni cu apă pentru sufletul „însetat” al defunctului, spargerea unei căni, sau pahar la ieșirea răposatului din casă etc., sau alte manifestări de influență păgână, care desigur, reflectă mai

degrabă o lipsă de cunoaștere a cultului creștin legat de înmormântare.

Scoaterea sicriului din casă se poate face fie de către rudele apropiate, fie de către persoane angajate, dar cu multă bunăcuviință. Momentul are o încărcătură emoțională deosebită: deplângem faptul că niciodată nu se va mai întoarce acasă. Dar oare, unde este acel „acasă” pentru el și pentru noi ? Iată de ce rânduiala înmormântării trece în mod discret peste aspectul plecării de acasă și pune accent pe sălășluirea lui, acolo unde „nu este durere, nici întristare, nici suspin” adică integrarea lui în starea de nepătimire din vecinătatea sfinților. (va urma)

Pr. Mihai Mărgineanu

Prin rugăciune vei învinge

Rugăciune pentru bunul sfârșit al vieții

Doamne, Iisuse Hristoase, Dumnezeul îndurării, cad înaintea Ta cu inimă plină de durere, Ție Ți încredințez ceasul cel din urmă al vieții mele.

Când picioarele mele reci îmi vor da să înțeleg că această corabie a vieții mele este aproape de limanul său, Milostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când ochii mei întunecați și tulburi din pricina morții ce se apropie vor căuta stăruitor spre Tine, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când mâinile mele tremurătoare și amorțite nu vor mai putea strânge Crucea Ta și fără de voie o vor lăsa să cadă pe patul durerii mele, Mult milostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când obrajii mei galbeni ca ceara și buzele mele învinețite vor stârni grijă și milă celor ce vor fi în jurul meu, când părul capului meu, ud de sudorile morții, se va ridica în sus și va vesti că sfârșitul este aproape, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când urechile mele vor fi gata să se închidă pentru totdeauna la vorbele oamenilor și se vor deschide la glasul Tău care va rosti juudecata cea neschimbătoare de care atârnă soarta mea pentru vecie, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când mintea mea va fi îngrozită de închipuirii înspăimântătoare și sufletul meu tulburat de întristarea morții și de vederea fărădelegilor mele se va lupta cu duhurile întunerului care vor voi să îmi răpească mângâierea, acoperindu-mi ochii ca să nu caut la îndurarea Ta și să mă arunce în deznădejde, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când voi vărsa cele din urmă lacrimi, primește-le ca pe o jertfă curățitoare, după care să-mi dau sufletul cu bună pocăință și în clipa aceea înfricoșată, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când inima mea istovită de durerile morții abia mai bate și va fi cuprinsă de fiorul sfârșitului și zdrobită de zbuciumul luptei cu vrăjmașii mântuirii mele, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când simțurile mele se vor desprinde de lumea aceasta care va dispărea cu toul pentru mine și eu voi geme sub povara amărăciunii ieșirii sufletului și a chinurilor morții, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Când sufletul meu se va înfățișa înaintea Ta și va vedea pentru întâia oară strălucirea cea nespusă a slavei Tale, nu-l lepăda de la fața Ta, ci primește-l în sânul cel dulce al îndurării Tale, Multmilostive Iisuse, fie-Ți milă de mine.

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule și Cuvântul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Prea Curatei Maicii Tale, ale Sfântului Înger Păzitor al vieții mele, ale Părintelui meu duhovnic și ale tuturor Sfinților Tăi, miluiește-mă pe mine, păcătosul, spurcatul și necuratul, acum și în ceasul morții, la trecerea prin vămi și în ziua Judecării, și-mi iartă păcatele mele pe care le-am făcut din copilărie și până acum. Amin.

Rugăciune pentru mântuire

Dumnezeul meu, cred întru Tine și mă rog Ție, întărește-mi credința. Te iubesc, dar sporește-mi dragostea. Mă pocăiesc, dar fă-mi căința să prisosească. Te slăvesc ca pe întâiul meu Început. Te doresc ca pe cea mai înaltă dorință a mea. Îți mulțumesc, ca Binefăcătorului meu celui veșnic. Te chem ca pe puternicul meu Apărător.

Dumnezeul meu, binevoiește și povățuiește-mă cu înțelepciunea Ta, călăuzește-mă cu dreptatea Ta, mângâie-mă cu milostivirea Ta, apără-mă cu puterea Ta.

Îți închin, o, Dumnezeule, gândurile, faptele, suferințele mele, ca în viitor să mă gândesc la Tine, să grăiesc de Tine, să lucrez după voia Ta, să sufăr pentru Tine.

Doamne, eu voiesc ceea ce voiești Tu, pentru că Tu voiești să mă supun voii Tale și făgăduiesc să fac tot ceea ce voiești Tu.

Te rog, cu umilință, luminează-mi mintea, oțelește-mi voia, curățește-mi trupul și sfințește-mi trupul și sfințește-mi sufletul.

Dumnezeule Preabun, ajută-mă să mă curățesc de greșelile trecute, să biruiesc ispitele viitoare și să lucrez cuvenitele virtuți. Umples inima mea de dragoste pentru bunătatea Ta, de ură pentru greșelile mele, de râvnă pentru binele aproapelui și de defăimare pentru deșertăciunile lumii. Fă-mă să fiu supus mai-marilor mei și cu dragoste către cei mai mici, credincios prietenilor și iertător vrăjmașilor mei.

Vino, Atotputernice, întru ajutorul meu, ca să biruiesc cele șapte păcate de căpetenie, care sunt pricina tuturor păcatelor. Să biruiesc adică: mândria, prin smerenie creștinească; iubirea de argint, prin milostenie, invidia, prin dragoste și bucurie pentru binele aproapelui; desfrânarea, prin înfrânare și curăție; lăcomia prin cumpătate; mânia, prin răbdare; lenea, prin bărbăție creștinească. Asemenea să biruiesc și toate celelalte păcate și patimi ce izvorăsc din acestea.

Și-mi dă virtuțile creștinești: credința, nădejdea și dragostea.

Dumnezeul meu, fă-mă înțelept întru lucrările mele, curajos în primejdii, răbdător în nenorociri și smerit în propășire. Nu mă lăsa să uit vreodată a fi cu luare-aminte la rugăciuni și în biserică, cumpătat la masă, repede la împlinirea datoriilor și statornic în hotărâri. Doamne, insuflă-mi grija să am totdeauna conștiință dreaptă, înfățișare cuviincioasă, vorbire folositoare și purtare în bună rânduială.

Dă-mi harul Tău, ca să mă deprind a-mi stăpâni totdeauna patimile, a mă învrednici de darurile Tale, a păzi legea Ta și a dobândi mântuirea. Dumnezeu meu, fă să cunosc cât de mici sunt bunătățile pământești și cât de mari

sunt cele cerești, cât de scurt este timpul acestei vieți și cât de nemărginită este veșnicia. Ajută-mi să fiu întotdeauna gata de moarte și să mă cutremur de judecata Ta, să scap de chinurile cele veșnice și să dobândesc raiul prin Iisus Hristos, Domnul nostru. Amin.

(Danion Vasile, *Despre înfruntarea necazurilor – Scrisoare către cel care suferă*, Editura Sofia, București, 2002)

Alege Binele ! (5) (urmare din numerele anterioare)

Formele luptei diavolești

1. Războiul cu inima

a) Prin mânie aprinsă: uciderea, sodomia, asuprirea săracilor. Aceste păcate împotriva aproapelui sunt strigătoare la cer și împietresc inima.

b) Prin poftă: iubirea de arginti, lăcomia, lenea, desfrânarea. Acestea (a și b) sunt cele șapte păcate de moarte și le facem împotriva noastră.

c) Prin iuțime: zavistia, invidia, ura, pizma. Aceste păcate învârtosează inima și le facem împotriva aproapelui.

2. Războiul cu mintea

a) o întunecă prin: mândrie, deznădejde, sinucidere.

Acestea sunt păcate împotriva Duhului Sfânt.

b) o aprinde prin erezie.

c) o surpă prin nebunie.

Războiul diavolului cu oamenii decurge astfel:

I. Cu mintea: momeala, asuprirea, unirea.

II. Cu inima: lupta.

III. Cu voința: învoiala.

IV. Cu trupul: împlinirea cu lucrul, deprinderea, patima (viciul).

V. Cu sufletul: deznădejdea, erezia, nebunia, sinuciderea.

Acesta este războiul cu diavolul, iar biruința este a lui Iisus Hristos și a noastră. Cunoscând aceste ispite: "...să nu vă lăsați covârșiți de satana, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute" (11 Cor. 3-16).

(Fragment din lucrarea *Războiul creștinilor cu diavolii*) – va urma

Sâmbătă 12 martie vom săvârși prima slujbă de pomenire pentru morți din Postul Mare. Aceste pomeniri vor continua în toate sâmbetele, până la Sâmbăta lui Lazăr.

Apelăm la creștinii noștri ca în timpul acestei săptămâni, zilnic între orele 8-12 și 16-20, să facă înscrierea pomelnicele pentru a nu stânjeni desfășurarea liturghiei duminicale

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax 211 273, e-mail: marqineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.